

“

*Theo thời gian trôi đi,
khi anh không còn giữ được
phong độ thời trẻ,
em có còn nguyện ý
yêu anh không?”*

Người yêu nay đã Bạc đầu

PHÙ HOA

Mạn Mạn edit • Mạnh hĩa

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

NGƯỜI TÔI YÊU, NAY ĐÃ BẠC ĐẦU

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Edit: Mạn Mạn

Beta: Manh

"Thưa cô Du, chúng tôi đã liên lạc được với Giang tiên sinh rồi, ông ấy sẽ tới đón cô nhanh thôi." Nhân viên công tác nở nụ cười chuyên nghiệp, bưng cốc nước đến cho Du Dao rồi nhìn cô như đang quan sát sinh vật lạ.

Du Dao nhận cốc, nói lời cảm ơn, cô vô thức nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường ở phía đối diện: 17 giờ 31 phút ngày 15 tháng 7 năm 2058.

Năm 2058.

Cô nâng cốc, uống một ngụm nước.

Ngày 15 tháng 7 năm 2018 là ngày kỉ niệm một năm kết hôn của cô và Giang Trọng Lâm. Hiếm khi nào cô lại tự tay chuẩn bị một bữa cơm, kết quả, vừa ra cửa mua thức ăn, trên đường về nhờ té nhào một cái, lúc bò dậy thì phát hiện cảnh vật xung quanh bỗng trở nên xa lạ. Cho tới hiện tại, cô vẫn chưa thể tin được mình chỉ té một cái liền "té" đến bốn mươi năm sau, "xuyên" thẳng từ năm 2018 đến năm 2058.

Sau khi ngây người tại chỗ hồi lâu, một người tốt bụng chứng kiến cảnh cô đột nhiên xuất hiện giữa đường đã dẫn cô đến trung tâm phục vụ

công dân của vùng này. Giải thích tình huống của bản thân xong, nhân viên công tác nhanh chóng giúp cô liên lạc với chồng mình là Giang Trọng Lâm.

Hiện tại Du Dao đang chờ anh tới đón, giống như cửa rơi đang chờ người tới nhận.

"Cô Du này, thực ra cô đã là trường hợp xuyên thời gian thứ năm được ghi nhận rồi đấy." Một vị nhân viên trẻ tuổi từng tiếp đón Du Dao ngồi lê đôi mách với cô, nhắc tới bốn trường hợp trước đây: Người thứ nhất là một ông cụ, người thứ hai là một đứa trẻ, người thứ ba bị ung thư phổi, người thứ tư thì ngồi xe lăn. Bốn vị "đàn anh" này có thể xem như một ví dụ điển hình của già, yếu, bệnh, tật, và cô chính là người thứ năm.

Thảo nào khi nhân viên công tác nghe cô nói mình là người xuyên không thì không trực tiếp đưa cô đến bệnh viện tâm thần, hóa ra là đã sớm có tiền lệ.

Kể từ khi được đưa tới đây, Du Dao đã ngồi ở trung tâm gần hai tiếng đồng hồ, cứ cách một thời gian là lại có người lấy lý do đưa nước tới gần để quan sát cô, cứ như thế đang nhìn ngắm người ngoài hành tinh.

Đến khi đã no nước, Du Dao đặt cốc xuống, buồn chán cúi đầu nhìn túi đồ dưới chân. Trong túi là thức ăn cô mua ở siêu thị, có trứng gà, cà chua, ớt, cà tím, cải thìa, đậu đũa, đậu hũ, tiết vịt, nấm, củ từ, một hộp thực phẩm đã được nấu chín to tướng và hai con cá quế. Bởi vì chưa biết nên nấu món gì cho bữa tối, cô bèn mua thật nhiều thứ, định bụng chờ Giang Trọng Lâm về rồi bàn bạc.

Khi Du Dao đang đếm xem trong túi có bao nhiêu quả ớt, cô chợt nhận thấy điều gì đó, ngẩng đầu nhìn qua.

Một người đẩy cửa bước vào, hiện tại đang là mùa hè, người nọ mặc áo sơ mi cùng quần dài, cặp kính gọng nhỏ treo trên sống mũi, tay cầm một chiếc ô màu đen - chẳng biết bên ngoài đã đổ mưa từ bao giờ.

Những giọt nước trên ô tí tách rơi xuống, người cầm ô đứng tại cửa trong chốc lát, đoạn đặt ô lên kệ tủ cạnh cửa rồi bước về phía Du Dao.

Du Dao nhìn chăm chăm vào hai bên tóc mai đã bạc trắng của người kia và khuôn mặt in hằn những vết tích của thời gian, nhẹ nhàng hít sâu một hơi. Giang tiểu tiên sinh quả nhiên đã trở thành Giang lão tiên sinh. Người chồng vừa kết hôn cùng cô tròn một năm đã trở thành một ông lão.

Đậu, má.

"Du Dao?" Ngừng cách Du Dao một mét, anh gọi tên cô, nom có vẻ rất bình tĩnh. Giọng anh đã chẳng còn trong trẻo êm tai như bốn mươi năm trước, nhưng lại vô cùng ôn hòa, ấm áp.

Mặc dù Du Dao đã bình tĩnh ngồi chờ lâu như vậy, nhưng ngay lúc này, cô vẫn không nhịn được mà thăm văng tục ở trong lòng, không biết lửa giận đột nhiên toát ra từ đâu.

"Là em." Cô đứng dậy, tùy ý cầm túi đồ trên mặt đất, "Chúng ta đi nhé?"

Cô thấy Giang Trọng Lâm duỗi tay đẩy kính, gật đầu với cô rồi kiên nhẫn giải thích: "Em chờ anh đi điền bản kê khai đã. Tình huống của em không giống với người khác, phải ký thỏa thuận bảo mật tạm thời, sau này còn phải đến bổ sung giấy tờ, ngồi đây chờ anh một chút nhé."

Du Dao bèn ngồi xuống chỗ cũ, cô thăm nghĩ, thái độ này, anh là ông nội tới đón cháu gái từ nhà trẻ về đấy à?

Giang Trọng Lâm bước về phía bàn dịch vụ, trò chuyện với nhân viên công tác một hồi, điền một số giấy tờ, hơn mười phút sau quay trở lại. Anh nói với cô: "Đi thôi."

Vừa đẩy cửa ra, tiếng mưa rào rào ở ngoài bỗng hóa lớn. Giang Trọng Lâm mở ô, tán ô rất to, đủ để che cho cả hai người. Du Dao theo anh lên vỉa hè, nhìn những giọt nước bắn lên theo bước chân anh, anh đi không nhanh, bước chân vững vàng.

Giang Trọng Lâm của tuổi 65 lưng không còn, tai không điếc, nhưng tóc anh đã bạc, bàn tay đang cầm ô kia đã có nếp nhăn, là đôi tay của người già.

Giang Trọng Lâm của tuổi 25, ngoài đôi mắt ra, nơi đẹp nhất chính là đôi tay vừa dài vừa trắng, còn đẹp hơn cả tay cô.

Nhưng hiện tại đã chẳng phải như vậy nữa.

Du Dao kiềm nén đến hoảng loạn, cô đang định nói gì đó thì hai người đã tới một sân ga ở ven đường. Giang Trọng Lâm đứng trước bảng hiệu nhân vài cái, một chiếc xe không người lập tức dừng trước mặt họ. Anh mở cửa bên ghế phụ để cô vào trước, sau đó mới ngồi lên ghế lái và lái xe đi.

Du Dao yên lặng, bắt đầu quan sát ô tô của bốn mươi năm sau. Nhìn tổng thể thì không có gì thay đổi, nhưng vẫn có một số chi tiết khác biệt, dường như có thể thiết lập lộ trình để xe lái tự động.

Ô tô thay đổi, con người thay đổi, ngay cả nhà cửa và đường sá cũng khác xưa.

Cô nhìn những tòa nhà lạ lẫm ngoài cửa sổ xe, toàn bộ đường phố và công trình đều được quy hoạch ngăn nắp, trật tự, không giống với thành phố Hải trong trí nhớ của cô, hay là nơi đây không phải là thành phố Hải? Mãi cho đến khi nhìn thấy một tòa tháp cao chót vót, nơi đã từng là công trình mốc[1] của thành phố Hải ở phía xa, cô mới dám khẳng định mình đang ở thành phố Hải.

[1] 地标 (Địa tiêu): Điểm mốc hay Công trình mốc, là một điểm địa lý được dùng như là một dấu mốc để người thám hiểm nhận ra khi tìm đường trở về hoặc đi qua một khu vực lạ.

Xe dừng trước một tiểu khu, khắp tiểu khu là những căn nhà ba tầng, mỗi nhà đều có sân nhỏ. Tiểu khu được bao trùm bởi sắc xanh, hai bên đường là hàng cây cao vút, hầu hết các hộ đều trồng hoa cỏ trong sân.

"Đến rồi, chính là nơi này." Giang Trọng Lâm không nói lời nào suốt dọc đường đưa cô đến trước một ngôi nhà trong số đó.

Du Dao nhìn chiếc xe không người tự mình rời đi, sau đó mới quay nhìn ngôi nhà ở trước mặt. Giang Trọng Lâm bước về phía cửa, cánh cửa tự động mở ra.

Sau khi kết hôn, hai vợ chồng sống tại nhà số 502, tiểu khu Hoa Điền, đường Quảng Nam chứ không phải ở nơi này, chẳng biết anh chuyển tới đây từ bao giờ.

Du Dao vào nhà, nhìn giá để giày, lại nhìn giá treo quần áo trước cửa, cô từ từ thở phào một hơi. Ngoài đồ đạc của nam giới ra, cô không trông thấy bất kỳ vật dụng nào của nữ giới và trẻ con, hiện tại nhà anh hẳn là không có vợ già và con nhỏ. Trên đường đi, Du Dao vốn đã nghĩ, nếu vào nhà mà nhìn thấy một bà cụ, cô nên gọi người ta là em gái hay là bà, hoặc là động thủ trước rồi nói sau.

Thực ra tính tình của cô không được tốt cho lắm, cô chỉ sợ mình mà khó chịu một cái thì sẽ ra tay với người già, đánh bộ xương già cỗi của Giang Trọng Lâm liểng xiểng.

"Em ngồi nghỉ ngơi trước đi, anh đi rót cho em cốc nước." Giang Trọng Lâm đưa cho cô một đôi dép đi trong nhà để thay, vô cùng quan tâm đến cô, nhưng thái độ lại khách khí.

Du Dao đặt mình vào vị trí của anh mà suy nghĩ, rất có thể tâm trạng của anh khi đối mặt với cô giống với con cháu nhà họ hàng xa tới ở nhờ, không thể không tiếp đãi, nhưng lại không sao gần gũi cho nổi, lại còn mang theo ba phần lúng túng. Quả thực, nếu liên kết mối quan hệ trước đó của bọn họ với tình huống trước mắt, chuyện này quả là quá xấu hổ.

Du Dao khó chịu muốn chết, nếu là trước kia, cô đã trực tiếp lôi người lên sô pha "tán gẫu", nhưng hiện tại, trên phương diện lý trí, cô cảm thấy bản thân mình không có lý do gì để nổi giận, dù sao hai người bọn họ không thể kiểm soát được việc xuyên không. Suy cho cùng, Giang Trọng Lâm cũng chẳng làm gì sai, đã bốn mươi năm không gặp mặt, anh xa cách như vậy là rất bình thường.

Nhưng với Du Dao, sáng nay, khi người này rời giường, anh vẫn còn đỏ mặt ầu ầu nhìn cô, ngượng ngùng nói buổi tối sẽ về sớm một chút. Còn bây giờ thì sao? Trừ lúc mới gặp ra, ông cụ ở bên cạnh chưa từng nhìn thẳng vào cô lấy một lần.

Thấy Giang Trọng Lâm chuẩn bị rời đi, Du Dao gọi anh lại. Đợi anh quay đầu, cô bèn đưa túi đồ trong tay cho anh, nhìn anh nói: "Buổi sáng anh nói muốn ăn cá quế nên em mua hai con này."

Giang Trọng Lâm sửng sốt, dường như có chút hoảng hốt vì những lời cô nói. Giờ khắc này, sự bình tĩnh xuyên suốt cả quãng đường cuối cùng cũng rạn nứt, nhưng anh nhanh chóng nghiêng đầu, cúi đầu gỡ mắt kính xuống lau rồi đeo lại, sau đó mới duỗi tay nhận túi đồ, "Ừ, để anh." Miệng anh nhếch lên, vẫn là nụ cười vô cùng ôn hòa, khách khí ấy.

Du Dao không nhịn được nữa, đột nhiên tiến lên vỗ vào hông ông cụ, khiến anh giật mình kinh hô, phải chống tay lên tủ để đứng vững. Bây giờ cô mới cảm thấy sáng khoái, nâng bước vào phòng, trực tiếp nằm nhào lên sô pha.

Giang Trọng Lâm cầm túi đồ trong tay đứng yên một hồi, sau đó cũng vào theo. Anh nhìn thoáng qua phòng khách, thấy Du Dao đã tự nhiên nằm trên sofa, lúc này mới vào bếp bỏ túi đồ xuống.

Một lát sau, anh bưng cốc nước ra, đặt trước mặt Du Dao. Trước đó cô đã uống no nước, vốn không định động tới, nhưng nhìn Giang Trọng Lâm lau tay ngồi ở phía đối diện đang lặng lẽ nhìn cốc nước, cuối cùng cô vẫn bò dậy uống một ngụm.

Nước có vị ngọt, đã được pha thêm mật ong. Hai người đã sống cùng nhau hơn một năm, Du Dao có thói quen uống nước phải thêm mật ong, Giang Trọng Lâm không thích uống trà, cũng chẳng thích uống gì, thường chỉ uống nước lọc. Thanh niên trẻ trung ngồi ngồi mà lại có thói xấu gì đâu, cũng không biết bây giờ thói xấu ấy có còn hay không.

"Anh..." Du Dao nhìn người ở phía đối diện, chần chừ mở miệng, nhưng sau đó lại không biết nên nói cái gì. Có lẽ là vì có quá nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Cô hơi bực bội túm tóc, lại nằm xuống sofa, đập gối dựa trên sofa một cú.

Giang Trọng Lâm vẫn ôn hòa như khi còn trẻ, hoặc có lẽ còn hơn cả năm xưa. Thấy cô như vậy, anh nói: "Trong nhà chỉ có mình anh, em cứ an tâm ở tạm trước đi, sẽ có một số luật hỗ trợ cho tình huống của em, ngày mai anh sẽ dẫn em đi làm chứng minh thư và mua một số vật dụng hằng ngày."

"Em không phải lo, cũng không cần sốt ruột, dần dần sẽ quen thôi." Ông cụ nhẹ nhàng an ủi Du Dao, chẳng hề nhắc tới những chuyện anh đã trải qua trong suốt bốn mươi năm, cũng không hỏi cô điều gì.

Du Dao ngồi dậy, nhú mào hỏi: "Anh đang dỗ cháu gái đấy à?"

Giang Trọng Lâm chớp mắt, bình tĩnh nhìn cô, đoạn thở dài, giọng nói có phần bất đắc dĩ, "Anh đã hơn 60 tuổi, có thể xem như ông của em rồi."

Khi còn trẻ, anh vốn đã có phong độ của người trí thức, tính tình anh ôn hòa, chẳng bao giờ đỏ mặt tía tai với người khác. Giờ đây, anh là một ông lão khoan dung cơ trí, ánh mắt đang chăm chú nhìn cô mang theo chút thấu hiểu cùng hoài niệm, lại pha thêm chút phiền muộn, cứ như thể đã nhìn thấu nội tâm cô.

Tác giả: Đại khái sẽ viết khoảng trăm ngàn chữ, truyện rất ngắn, mọi tình tiết tương lai đều là tôi bịa chuyện, mọi người không cần quá nghiêm túc.

A, đúng rồi, thật ra ông cụ rất yêu Dao Dao.

Manh: Đừng cản tui, TUI YÊU NỮ CHÍNH RỒI!! QUÁ CMN SOÁI
A A A A!!!

NGƯỜI TÔI YÊU, NAY ĐÃ BẠC ĐẦU

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: Mạn Mạn

Beta: Manh

Vào buổi tối, Du Dao nghỉ ngơi trong phòng dành cho khách trên tầng hai, phòng của Giang Trọng Lâm ở ngay dưới căn phòng này.

Cô nằm trên giường, lăn qua lăn lại mãi mà không ngủ được. Chẳng biết là phòng dưới cách âm quá tốt hay Giang Trọng Lâm quá yên tĩnh mà cô chẳng hề nghe thấy bất kỳ tiếng động nào từ dưới nhà, ngay cả điều hòa trong phòng cũng im hơi lặng tiếng.

Cách bài trí trong căn phòng xa lạ đơn giản mà lạnh lẽo, chỉ cần nhìn là biết chưa bao giờ có ai ở đây, dù phòng không có mùi lạ nhưng Du Dao vẫn cảm thấy không thoải mái. Khi còn trẻ, cô bốc đồng đến cực điểm, sau năm 20 tuổi mới tốt hơn một chút, nhưng cũng là một chút mà thôi, thế nên một lát sau, cô không nhịn nổi nữa.

Du Dao vén chăn xuống giường, không ngừng nhảy rầm rầm trên sàn nhà, nếu người ở dưới không bị điếc thì nhất định có thể nghe thấy.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Giang Trọng Lâm leo lên gõ cửa.

"Làm sao thế, xảy ra chuyện gì hả em?"

Du Dao để anh vào phòng, vô duyên vô cớ kiểm chuyện: "Trong phòng nóng quá, em không ngủ được."

Giang Trọng Lâm vẫn mặc sơ mi và quần dài, hình như anh còn chưa ngủ. Kỳ lạ thật, không phải người già đều hay ngủ sớm sao?

Nhìn nhiệt độ hiển thị ở trong phòng, Giang Trọng Lâm thầm thở dài, ôn hòa nói: "Hôm nay nhiệt độ giảm, để 28 độ là thích hợp nhất rồi, nếu hạ thấp nữa thì dễ bị cảm lạnh."

"Nhưng em vẫn thấy nóng lắm." Cô vẫn khẳng khái.

Đã lâu rồi Giang Trọng Lâm không lĩnh giáo tính tình nóng nảy của Du Dao, sau bốn mươi năm xa cách, dường như anh vẫn có thể chịu đựng được, không nói thêm câu nào mà hạ xuống một độ. Thấy Du Dao vẫn nhìn chăm chăm vào điều khiển, anh cảm thấy không yên tâm, trước khi ra khỏi phòng còn dặn dò: "Không thể thấp hơn được nữa đâu, trước khi ngủ em nhớ phải đắp chăn đấy nhé."

Lúc anh nói những lời này, có thể loáng thoáng trông thấy dáng vẻ đông dãi của chàng trai năm nào. Đợi anh khuất bóng, Du Dao lại về giường nằm.

Khi Giang Trọng Lâm còn trẻ, bản thân anh thực sự rất qua loa, không bao giờ để ý đến những việc vụn vặt này, nhưng kể từ khi kết hôn, anh bắt đầu quan tâm hơn hẳn, dường như hiểu ra bản thân đã có gia đình, phải chăm sóc người vợ mình yêu thật tốt. Ngày nào anh cũng bận bịu nghiên cứu, hay quên trước quên sau, không thể không ghi những chuyện cần chú ý vào sổ, trước khi ra khỏi nhà hay về tới nhà đều lấy ra xem.

Có lần Du Dao tò mò đọc thử sổ ghi nhớ của anh, phát hiện trong sổ loạn vô cùng, chuyện công việc và sinh hoạt lẫn lộn với nhau, ví dụ như "Hôm nay tan tầm về, nhớ mua vịt quay", "Du Dao không ăn gừng" hay "Kỷ niệm ba tháng kết hôn thì phải mua hoa", cũng có rất nhiều vấn đề liên

quan tới nghiên cứu của anh. Bởi vì đọc không hiểu nên Du Dao không để ý nhiều, chỉ cảm thấy anh thật ngốc khi cứ mang cuốn sổ bên mình, nay đã là 2018 rồi, dùng ghi chú di động không được sao. Nhưng Giang Trọng Lâm nói, có nhiều việc phải tự tay viết vào sổ thì mới có thể nhớ càng lâu.

Nghĩ tới đây, Du Dao dần dần bình tĩnh trở lại, cô ngửa mặt nhìn trần nhà tắm tối, kéo chăn đắp lên người rồi nhắm mắt lại.

"Du Dao, anh hy vọng em không cưỡng ép bản thân mình."

Cô lại nghĩ tới vẻ mặt của Giang Trọng Lâm khi nói những lời này vào lúc chiều. Kể từ khi nhìn thấy cô, anh vẫn luôn tỏ vẻ bình tĩnh, bình tĩnh đến lạ lùng, thế nên cô mới cảm thấy không bình thường.

Người vợ mất tích bốn mươi năm bỗng xuất hiện, chẳng phải anh nên thoáng kích động một chút sao?

Có lẽ, khoảng thời gian bốn mươi năm ấy thực sự quá lâu, lâu tới mức một người có thể hoàn toàn quên một người, mất hết cảm giác thì đương nhiên sẽ không thấy xúc động. Nếu thực sự là thế thì âu cũng là chuyện thường tình, không gì trên thế gian này là không thay đổi, và đương nhiên con người cũng vậy.

Dưới nhà, Giang Trọng Lâm lặng lẽ ngồi trước cửa sổ sát đất, cặp kính được đặt trên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh. Trong đôi mắt in hằn dấu vết của thời gian đã chẳng còn sự bình tĩnh và thấu hiểu lòng người, mà thay vào đó là sự mờ mịt mông lung.

Lúc này, trên tầng lại truyền đến tiếng động rầm rầm nhịp nhàng, khiến Giang Trọng Lâm hoàn hồn. Anh ngẩng đầu nhìn lên, cầm kính đeo vào, đỡ tay vịn của ghế mà đứng dậy, khẽ cười một tiếng, lắc đầu thở dài, "Tuổi cao cũng có cái hay, sẽ không dễ dàng phơi bày cảm xúc như lớp thanh niên."

"Thanh niên cũng sẽ không biết người già đang suy nghĩ điều gì." Anh cười và lăm bắm, trong mắt lại nhuộm vẻ khổ sở.

Giang Trọng Lâm lên tầng, nhìn Du Dao đang khoanh tay trước ngực tựa vào cửa.

"Làm sao thế em?" Anh hỏi.

Du Dao xụ mặt, "Em khát nước, không biết phải lấy nước ở đâu."

"À." Giang Trọng Lâm lập tức hiểu vấn đề, "Anh đi lấy nước cho em nhé." Anh xoay người xuống nhà, Du Dao nổi gót theo sau.

Giang Trọng Lâm: "Cứ để anh lấy cho, em đi nghỉ ngơi đi."

Du Dao: "Ừm."

Miệng cô nói thế nhưng vẫn lẹo đẹo theo anh.

Giang Trọng Lâm không nói gì nữa.

Nhân lúc vào phòng bếp rót nước, Giang Trọng Lâm bèn giới thiệu sơ qua cách sử dụng của một số vật dụng trong nhà, trải qua bốn mươi năm đổi mới, rất nhiều sản phẩm đều có thay đổi không nhỏ.

~

Lúc đi mua đồ ăn, Du Dao quên mang theo di động, lúc này cô nhìn thấy Giang Trọng Lâm mở màn hình lớn khám vào vách tường trong phòng khách, hướng dẫn cách điều khiển, mới nhớ tới một vấn đề.

"Bây giờ di động trông như thế nào?"

Giang Trọng Lâm tháo một cái nút màu đen trên dây đồng hồ của mình xuống, cái nút nhỏ trong tay anh ngay lập tức mở rộng, biến thành

một cái màn hình to bằng bàn tay.

"Bây giờ di động tương đương với chứng minh thư, thẻ ngân hàng và một số thẻ khác, dùng để định dạng thân phận, thanh toán, xem tin tức, liên lạc đều dùng cái này, bao gồm cả hệ thống điều khiển an ninh trong nhà, khá giống với máy tính cá nhân. Hiện tại rất nhiều người sử dụng cái này để xử lý thông tin." Giang Trọng Lâm giải thích.

Du Dao nhìn qua, nói: "Em còn tưởng là màn hình sẽ có lớn hơn đấy."

Giang Trọng Lâm: "Có thể điều khiển độ to nhỏ của màn hình theo ý muốn của mình, anh khá quen với kích thước này." Nói xong anh liền chứng minh, quả nhiên màn hình kia có thể điều chỉnh to nhỏ tùy thích.

Cuối cùng Du Dao cũng tìm ra điểm tốt của bốn mươi năm sau, trước kia cô thấy phiền nhất là các loại chứng minh thư, giấy chứng nhận, còn di động càng ngày càng lớn rất khó mang theo bên người.

"Ngày mai anh sẽ đưa em đi làm chứng minh thư và giấy phép cư trú, sau đó chúng ta đi mua di động."

"Vâng." Du Dao ngồi xuống sofa, cầm lấy điều khiển TV rồi bắt đầu nghiên cứu.

Thấy cô đang vui đầu nghịch điều khiển TV, không quan tâm đến mình, Giang Trọng Lâm nhớ ngày xưa Du Dao cũng như thế này, thích chơi trò chơi, lúc không có việc gì liền chơi game, dù lớn như vậy vẫn nghiện game. Anh đứng bên cạnh một lát, giống như phụ huynh mà khuyên nhủ: "Hôm nay em cũng mệt rồi, hay là nghỉ ngơi trước, ngày mai nghiên cứu cái này sau."

Du Dao chẳng hề nâng đầu, " Em không ngủ được."

Không còn cách nào, Giang Trọng Lâm đành phải đi ra chỗ khác, không quấy rầy cô nữa.

Giang Trọng Lâm trở về phòng của mình, đóng cửa lại. Động tác trên tay Du Dao dừng lại, ngẩng đầu, nhìn về phía cửa phòng của Giang Trọng Lâm một lúc lâu. Trong TV bỗng nhiên phát ra âm thanh, lúc này Du Dao mới đem sự chú ý tới màn hình lớn, cô tìm trò chơi ngày trước mình thường chơi, sau đó phát hiện...

"Đóng rồi sao?!" Hai mươi năm trước đã đóng cửa.

Cô tức giận đá bay một cái gối ôm trên sofa, hậm hực tìm trò chơi khác, kết quả lúc đăng nhập lại yêu cầu chứng minh thân phận, trước mắt còn chưa làm chứng minh nhân dân cho nên Du Dao chỉ có thể thoát ra, sau đó lại đá bay một cái gối ôm khác.

Du Dao tiếp tục tìm kiếm, cô vốn đã quen thuộc với mấy trò chơi này, bây giờ có thể dựa vào đó tìm được một chút, tuy nhiên hầu hết đều đã thay đổi hình thức, cho nên không thể tìm thấy. Cô liền nghĩ đến câu "cánh còn người mất".

Bỗng nhiên, Du Dao dừng tay lại, cuối cùng vẻ mặt cũng vui mừng một chút. Tiểu thuyết mạo hiểm kia chính là bộ cô yêu thích nhất, tác giả đã viết mười năm, làm cho cô chờ từ khi học trung học đến lúc kết hôn vẫn không rõ bao giờ thì kết thúc. Vốn cho là đời này không có khả năng biết kết cục của nó, nhưng bây giờ Du Dao phát hiện mười năm trước đã chính thức kết thúc rồi! Vậy mà sinh thời còn có thể thấy cái hố to này kết thúc!

Mất hơn nửa đêm để đọc xong cuốn sách này, Du Dao nhìn lời kết tác giả viết ở cuối truyện "Đời người cuối cùng vẫn biệt ly, mỗi thời mỗi khắc, chúng ta đều phải trải qua một hồi ly biệt."

Du Dao ném điều khiển, ngã xuống sofa, nhắm mắt lại.

Giang Trọng Lâm vẫn ở đó, nhưng cô lại cảm thấy, mình cùng với Giang Trọng Lâm quen thuộc trước kia vĩnh viễn ly biệt rồi.

Du Dao đã ngủ trên sô pha, không lâu sau, cửa phòng vốn lặng yên không tiếng động của Giang Trọng Lâm bị mở ra, người đáng lẽ đã đi ngủ bây giờ vẫn mặc quần áo chỉnh tề, không có ý định nghỉ ngơi. Anh nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Du Dao, nhặt hai cái gối ôm trên đất, tắt TV, sau đó cố hết sức bế cô lên.

"Già rồi, già rồi." Anh nhẹ nhàng thở ra, cảm thán.

Buổi sáng, khi thức dậy, Du Dao phát hiện mình đang nằm trên giường phòng dành cho khách, chăn đắp cẩn thận. Cô ngồi trên giường nghĩ, Giang lão tiên sinh còn có thể ôm cô lên ư?

Du Dao bò dậy đánh răng rửa mặt, đi xuống lầu. Lúc đến cầu thang liền nghe thấy tiếng của một ông lão xa lạ từ phòng khách truyền tới.

"Lão Giang này, hôm nay ông đi câu cá cùng tôi không? Chờ lát nữa con trai tôi sẽ lấy xe đưa chúng ta đi, đến trưa chúng ta sẽ ăn ở đó, chiều lại kêu con trai tôi tới đón."

Tiếng Giang Trọng Lâm vang lên, "Tôi không đi đâu, ông đi một mình đi, tôi còn có việc, mấy ngày nay đều bận rồi."

Tiếng của ông lão kia rất lớn, chính là một người hào sảng, "Này nha, ông còn có chuyện gì chứ, còn không phải là nghiên cứu sao. Cả ngày nghiên cứu mấy thứ kia, đầu óc muốn hỏng mất, thân thể so với lão già bảy mươi tuổi này còn không bằng."

Giọng điệu của Giang Trọng Lâm vẫn không nhanh không chậm, "Tôi thật sự có việc."

"Vậy ông nói xem, có việc gì?"

Giang Trọng Lâm không trả lời.

Ông lão xa lạ: "Ông xem, rõ ràng là chính ông không muốn đi đấy chứ."

Du Dao đi xuống cầu thang, âm thanh lộc cộc khiến cho ông lão kia chú ý, ông quay đầu lại nhìn Du Dao đang từ cầu thang đi xuống.

Bởi vì trong nhà chỉ có quần áo của Giang Trọng Lâm, hôm qua Du Dao mặc áo sơ mi và quần cộc của anh sau khi tắm rửa, chẳng những không vừa mà còn bị cô làm cho nhăn nhúm.

Bộ dạng của cô bây giờ là kiểu vừa mới rời giường, dép cũng chưa đeo, chân trần, khiến ông lão kia trợn mắt há mồm. Ông hơi ngạc nhiên, sửng sốt một lúc mới quay lại nhìn lão hàng xóm, "Lão Giang, từ bao giờ nhà ông xuất hiện một cô gái trẻ tuổi vậy?" Dứt lời, ông lão chột hiều ra, "À, chắc là cháu gái họ hàng thân thích của ông hả, nhưng lạ nhỉ, tôi còn chưa bao giờ thấy họ hàng thân thích tới ở nhờ nhà ông."

Giang Trọng Lâm không biết nên nói gì cho đúng, đứng dậy đưa cho Du Dao một đôi dép lê để cô đeo vào.

Ông lão vui tươi hơn hở nhìn, bỗng thấy cô gái kia đeo đôi dép lão Giang xách tới, thuận tiện tiến bước, hôn lên khuôn mặt của lão Giang.

"Chào ông, tôi là Du Dao, vợ của anh ấy." Cô gái trẻ tuổi đó nói.

Tác giả: Linh cảm của áng văn này được khởi nguồn từ một ca khúc tên "Young and Beautiful". Tôi xin được nhắc lại một lần nữa, đây là một câu chuyện ngọt ngào.

Ai bảo cụ ông không thể yêu đương chứ.

NGƯỜI TÔI YÊU, NAY ĐÃ BẠC ĐẦU

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: Mạn Mạn

Beta: Manh

Nhiếp Văn Khanh chuyển tới tiểu khu Ngô Đồng đã mười mấy năm, quen biết Giang Trọng Lâm cũng từng ấy thời gian, mối quan hệ vẫn luôn luôn tốt đẹp.

Không giống người có một đôi trai gái song toàn cùng vợ già bầu bạn như ông, vị hàng xóm họ Giang này chính là một người cô đơn. Mười mấy năm qua, chỉ khi Tết về, ông mới thấy vài người học trò tới thăm bạn già, thời gian còn lại, ngoài cửa vắng vẻ, trong nhà hiu quạnh.

Về hoàn cảnh gia đình của bạn già, Nhiếp Văn Khanh cũng biết phần nào. Giang Trọng Lâm là con trai duy nhất trong nhà, cha mẹ mất từ thời niên thiếu, khi còn trẻ từng cưới vợ, nhưng hình như sau này đã qua đời. Bạn già chẳng tái giá, đã gần ấy tuổi mà dưới gối không có lấy một mụn con. Vợ chồng Nhiếp Văn Khanh tính tình hào sảng, thẳng thắn, sau khi nắm rõ tình hình thì thường xuyên mời Giang Trọng Lâm đến nhà ăn cơm, thỉnh thoảng lại hẹn bạn già cùng đi câu cá.

Nhiếp Văn Khanh tuyệt đối tin tưởng nhân phẩm của Giang Trọng Lâm. Theo ông, thầy Giang là một chính nhân quân tử có nhân phẩm ưu tú, luôn luôn giữ mình trong sạch, tuyệt đối không có vấn đề về tác phong.

Mà hôm nay, khi tận mắt chứng kiến một màn này, Nhiếp Văn Khanh bắt đầu nghi ngờ - nghi ngờ đôi mắt của bản thân. Điều đầu tiên ông nghĩ đến không phải là lão Giang có làm chuyện gì bất chính hay không, mà là hoài nghi mình tuổi cao mắt kém, hoặc là có bệnh gì đó nên mới sinh ra ảo giác.

Ông Nhiếp trầm mặc, trong phòng lại càng không có ai nói chuyện. Du Dao cúi đầu nhìn đôi dép đi trong nhà, lại nhìn Giang Trọng Lâm đang đứng chờ đợi, nghiêm mặt hỏi: "Chẳng nhẽ em không thể hôn chồng mình à?"

Giang Trọng Lâm bị cô hôn đến ngây người, kính cũng lệch đi, nhưng anh nhanh chóng hoàn hồn, lùi về phía sau vài bước rồi chỉnh lại kính, xấu hổ ho khan một tiếng, không trả lời câu hỏi của cô. Anh liếc lão Nhiếp đang trợn mắt há mồm, chậm rãi nói với Du Dao: "Trong bếp có bữa sáng nóng hổi đấy, em đi ăn trước đi."

Nhìn Du Dao vào phòng bếp, Giang Trọng Lâm thu hồi ánh mắt, bước tới trước mặt Nhiếp Văn Khanh rồi ngồi xuống. Nhận thấy sự bất thường, lão Nhiếp dụi mắt, phát hiện ra đây không phải là ảo giác, vì vậy nghiêm túc hỏi: "Lão Giang, chuyện này là thế nào, cô gái trẻ kia là gì của ông?"

Giang Trọng Lâm yên lặng một hồi, "Cô ấy là... Vợ của tôi."

"Chính là người tôi từng cưới vào bốn mươi một năm trước." Cụ ông vô cùng bình tĩnh giải thích việc xuyên thời gian.

"Hả?!" Lão Nhiếp đang ảo tưởng đến tiết mục sa ngã của bạn già chẳng thể ngờ rằng chân tướng lại là như vậy, nghe thấy thế thì ngớ người ra. Ông cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy tên của cô gái này có chút quen tai, lập tức nhớ đến một sự kiện.

Giang Trọng Lâm rất ít khi kể về người vợ cũ của mình. Lần đầu tiên ông nghe lão Giang nhắc đến vợ đã là chuyện của mấy năm trước.

Khi ấy, mọi người tụ tập uống rượu nhân dịp học sinh của lão Giang được nhận giải thưởng lớn. Lão cao hứng uống nhiều mấy chén, loáng thoáng nhắc tới cái tên "Du Dao" trong cơn say, vừa khóc vừa nói. Người đàn ông bình thường gặp chuyện khó gì cũng không hề nhăn mày lấy một cái lại chẳng thể kìm được nước mắt khi nhắc đến người vợ mất sớm.

Nhiếp Văn Khanh nghĩ vậy, trong lòng cảm khái, không biết nên nói gì, phải mất rất nhiều thời gian mới tiêu hóa được chuyện này. Nhìn bóng người mơ hồ trong phòng bếp, ông ghé sát vào Giang Trọng Lâm, nhỏ giọng hỏi: "Vậy hai người định xử lý việc này thế nào?"

Ông cảm thấy lo lắng cho bạn già của mình, mặc dù trước kia hai người từng là vợ chồng, nhưng hiện tại tuổi tác chênh lệch quá nhiều, chẳng còn phù hợp với nhau. Ông hiểu con người của lão Giang, không giống mấy kẻ già đầu say mê gái trẻ, lão sẽ không cảm thấy vui mừng vì đột nhiên có được một người vợ trẻ trung xinh đẹp.

Đương sự Giang Trọng Lâm lại chẳng hề lo lắng về điều đó: "Cô ấy còn sống là việc tốt, tạm thời đừng nhắc đến những chuyện quá khứ, bây giờ tôi phải chăm sóc cô ấy thật tốt. Cô ấy đột nhiên gặp phải chuyện này, không quen với thế giới hiện tại, chỉ sợ trong lòng rất khó chịu. Tôi đã từng này tuổi rồi, thực sự chẳng đòi hỏi gì nữa, có thể chăm sóc cô ấy được ngày nào thì hay ngày ấy. Dù sau này cô ấy muốn gì, tôi cũng sẽ sắp xếp cho tốt... Bây giờ cô ấy chẳng còn người thân nào cả."

Nhiếp Văn Khanh không biết phải nói gì, vỗ vỗ vai bạn già: "Haizz, cũng là thiên ý trên người."

Khi Du Dao ăn sáng xong, cô ra phòng khách, phát hiện ông lão kia đã về, chỉ còn Giang Trọng Lâm đang thu dọn chén trà trên bàn.

Thấy Du Dao nhìn chỗ lão Nhiếp vừa ngồi, anh chủ động giới thiệu: "Đó là một người bạn họ Nhiếp của anh, sống ở nhà bên cạnh. Trước khi

về, lão Nhiếp mời chúng ta qua nhà lão ăn cơm sau mấy ngày nữa đấy."

"VẬY sao." Du Dao theo sau anh, "Hôm nay phải đi làm chứng minh nhân dân đúng không, em nên mặc gì bây giờ?"

Giang Trọng Lâm cất chén, quay vào phòng giặt đồ, lấy ra một bộ quần áo, "Hôm qua anh đã giặt sạch và hong khô cho em rồi, hôm nay cứ mặc tạm bộ này trước đã, khi nào làm chứng minh thư xong, anh sẽ đưa em đi mua đồ dùng hằng ngày."

Du Dao nhận đồ, rút ra một chiếc quần lót màu tím mềm mại vẫn còn thoang thoảng mùi nước xả vải hoa nhài, "Anh giúp em giặt cả quần lót hả?"

Giang Trọng Lâm: "..."

Trên mặt cụ ông chẳng hề khác thường, bình tĩnh như một lão tiên, anh đã không còn là người chồng bị trêu một câu là mặt đỏ tới mang tai năm nào nữa.

Giang Trọng Lâm vào phòng tìm đồ, Du Dao đi tới cạnh cửa thử nghiệm, phát hiện cánh cửa này có thể nhận diện được cô, vừa kéo là mở ra ngay, không biết Giang Trọng Lâm đã thiết lập từ lúc nào.

Đoạn, cô bước ra ngoài.

Sau trận mưa lớn hôm qua, thời tiết hôm nay không tồi. Mặt trời đã ló rạng, bãi cỏ bên ngoài vẫn còn ẩm ướt, hoa cỏ trong sân cũng đọng nước mưa. So với vườn cây muôn màu muôn vẻ của hai nhà hàng xóm, bên nhà Giang Trọng Lâm có vẻ đơn điệu hơn rất nhiều. Cây cối không được tỉa tót, không có những đóa hoa rực rỡ, chỉ có một cây hoa nhài đang đơm nụ trắng. Hiển nhiên, chủ nhân của nơi này không hay chăm sóc sân vườn.

"Đi thôi." Giang Trọng Lâm ra khỏi nhà. Hai người rảo bước dưới bóng cây, đến cổng tiểu khu, phía bên kia cũng có trạm xe. Anh gọi xe giống như ngày hôm qua, đưa Du Dao đến một tòa nhà cao tầng. Trước cửa tòa nhà có dòng chữ "Vì nhân dân phục vụ" đỏ thắm, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Tấm biển lớn trước cửa ghi: Tổng cục công an thành phố Hải.

Những nhân viên hành chính ở trong đều mặc đồng phục, không ai liếc họ một cái. Du Dao thấy rất nhiều người đang làm việc với máy móc treo trên tường, giống như dịch vụ tự phục vụ của ngân hàng trước kia. Giang Trọng Lâm không qua đó mà trực tiếp tới quầy lễ tân, chẳng mấy chốc, một người bước ra từ cánh cửa bên cạnh, dẫn họ tới một căn phòng khác.

"Với trường hợp đặc thù của cô Du, chúng tôi đã trao đổi cùng Giang tiên sinh về những điều khoản pháp lý có liên quan vào tối hôm qua rồi. Dựa theo những trường hợp trước đó, đáng nhẽ cô Du phải trải qua một năm quan sát và hỗ trợ xã hội, nhưng xét thấy điểm tín dụng xã hội[1] của Giang tiên sinh rất cao, hai vị lại có quan hệ vợ chồng nên kỳ hạn này sẽ được rút xuống thành nửa năm."

[1] 公民信用 (Điểm tín dụng xã hội): Năm 2014, nội các Trung Quốc đã công bố kế hoạch xây dựng hệ thống tính điểm tín dụng xã hội (SCS - Social Credit System) vào năm 2020, điểm số này được tính toán dựa trên hành vi của mỗi công dân, ảnh hưởng trực tiếp tới cuộc sống của họ.

"Ở đây còn một số văn kiện nữa, hai vị có thể xem qua." Người đàn ông trung niên nghiêm túc đưa cho họ hai tập tài liệu.

Du Dao lật xem, trên đó có vô số điều khoản, bao gồm nghĩa vụ và phúc lợi, yêu cầu ký tên ở mặt sau.

"Giang tiên sinh đã làm đơn xin bảo vệ thông tin, phía truyền thông sẽ không để lộ bất kỳ tin tức nào của cô Du. Nếu có người phát tán phi pháp

thông tin và mang đến rắc rối cho cô Du, chúng tôi sẽ hỗ trợ điều tra và xử lý. Xin hai vị yên tâm, chúng tôi luôn tôn trọng và bảo vệ quyền lợi cùng lợi ích hợp pháp của công dân."

Vị cảnh sát trung niên nói một tràng dài, vất vả lắm mới giải quyết xong việc này. Khi ra khỏi cục công an, Du Dao mới cẩn thận suy nghĩ một chuyện, "Ý của ông ấy là, sẽ không có ai tới phỏng vấn, tung ảnh của em lên mạng, cũng sẽ không có cả tá người lạ tới ngăn em phải không?"

Giang Trọng Lâm gật đầu: "Đúng vậy."

Du Dao: "... Nếu là bốn mươi năm trước thì em đã sớm bị vây xem như động vật quý hiếm rồi."

Giang Trọng Lâm: "Chính bởi vì trường hợp xuyên không đầu tiên từng bị người ta vây xem tới chết nên sau này nhà nước mới ban hành bộ luật kia."

Du Dao: "Nếu là như vậy, chẳng phải anh sẽ rất khó xử sao?"

Giang Trọng Lâm lộ vẻ nghi hoặc, không hiểu cô đang nói gì.

Du Dao giải thích: "Anh xem, nếu biết em là trường hợp xuyên không thứ năm, những người quen của anh sẽ tới hỏi han nghe ngóng, không phải sẽ phiền chết anh sao. Tuy nhiên, nếu không nói cho bọn họ, bọn họ thấy bên cạnh anh bỗng nhiên xuất hiện một người vợ, họ sẽ hiểu lầm rằng anh thích gặm cỏ non, không phải anh sẽ rất khó xử hay sao."

Dường như Giang Trọng Lâm chẳng hề để ý, "Cứ thuận theo tự nhiên đi." Anh bấm tìm một trung tâm thương mại ở gần, chuẩn bị dẫn Du Dao đi mua đồ.

Đứng trước cửa trung tâm thương mại to lớn, Du Dao thầm nghĩ, không ngờ sau bốn mươi năm, những địa điểm này còn chưa bị cửa hàng

online thay thế. Tuy nhiên, dọc đường lại thiếu đi rất nhiều cửa hàng tạp hóa.

Trung tâm thương mại này lớn vô cùng, lớn tới mức không thể tưởng tượng được, tóm lại, Du Dao chưa từng thấy trung tâm thương mại nào lớn đến nhường này. Hàng hóa ở nơi đây vô cùng phong phú, chia làm bốn mươi khu vực, có tới tận mười hai thang máy để di chuyển đến những khu vực khác nhau. Trước kia Du Dao không thích đi mua sắm, gần như là mù mờ theo sau Giang Trọng Lâm.

Hai người đi mua di động trước.

Thực chất, tên gọi chính thức của di động thời nay là thiết bị đầu cuối[2] cá nhân --- Là sản phẩm chỉ từng xuất hiện trong các tiểu thuyết viễn tưởng tương lai. Vì rất hứng thú với thứ này, Du Dao dạo vài vòng trong cửa hàng.

[2] 将之: Thiết bị đầu cuối là những thiết bị như: Máy điện thoại, máy tính, máy fax... Thiết bị đầu cuối có nhiệm vụ giải mã những tín hiệu và mã do tổng đài hoặc trung tâm chuyển mạch chuyển đến.

Nhân viên bán hàng chẳng khác bốn mươi năm trước là bao, Du Dao nhìn chiếc di động nào, cô nàng bèn giới thiệu đến nước miếng tung bay, "Chị xem, chiếc Level4 này hiện đang được giới trẻ yêu thích nhất, sở hữu bộ máy xử lý 8.0 mới nhất, dung lượng lên đến 128T, có thể biến thành 8 hình dạng khác nhau..."

Du Dao nghe hồi lâu, lúc này mới quay sang hỏi Giang Trọng Lâm đang chấp tay sau lưng chờ đợi, "Anh có tiền không?"

Giang Trọng Lâm: "Có, em thích thì mua đi."

Du Dao: "Em không rành mấy thứ này, anh chọn giúp em một cái nhé."

Giang Trọng Lâm: "Người già như anh cũng không rành lắm, chiếc di động anh đang dùng là quà học sinh từng tặng, còn là mẫu mã của năm năm trước nữa."

Hai vợ chồng nhìn nhau trong chốc lát, Du Dao nhún vai: "Được rồi, để em tự chọn vậy."

Chọn xong thiết bị đầu cuối cá nhân, cấy chip chứng minh thân phận vừa làm ở cục công vào, Du Dao chọn hình thức đồng hồ giống như Giang Trọng Lâm, vừa cúi đầu nghịch "di động" mới mua vừa đi ra ngoài. Để tránh cho Du Dao va phải người khác, Giang Trọng Lâm không thể không nâng tay che chở cô, tránh đi dòng người để ra ngoài.

Một lát sau, Du Dao dừng bước, chỉ chỉ một cửa hàng trò chơi trong trung tâm thương mại: "Em muốn mua trò chơi."

Giang Trọng Lâm thở dài, dường như anh chẳng hề bất ngờ với việc này, giọng điệu tựa như phụ huynh khuyên răn: "Được rồi, nhưng em chơi vừa phải thôi nhé, buổi tối đừng chơi quá khuya, làm việc phải kết hợp với nghỉ ngơi..."

Lời còn chưa dứt, Du Dao đã kéo anh vào cửa hàng.

Manh: Bạn nào tò mò thì google "Điểm tín dụng xã hội của Trung Quốc nhé", đọc xong bàng hoàng luôn - "Kể từ năm 2015, một mạng lưới quốc gia tập hợp thông tin về chính quyền trung ương và địa phương đã được sử dụng để đưa hàng triệu người vào "danh sách đen", không cho phép họ được đặt vé máy bay và tàu cao tốc nếu điểm tín dụng quá thấp."

Trung Quốc please...

NGƯỜI TÔI YÊU, NAY ĐÃ BẠC ĐẦU

Phù Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Edit: Mạn Mạn

Beta: Manh

Cửa hàng trò chơi này rất lớn, chia thành nhiều khu vực, đa số khách hàng là những người trẻ tuổi. Mặc dù Du Dao chưa hiểu rõ trò chơi của bốn mươi năm sau cho lắm, nhưng dựa vào trực giác nhạy bén, cô trực tiếp tìm được khu trò chơi cổ điển. So với khu phổ biến bu kín người, cô càng muốn thử những trò chơi như thế này hơn.

Khu cổ điển tương đối vắng vẻ, trước tường thử nghiệm chỉ có hai chàng trai trên dưới hai mươi đang sôi nổi thảo luận về trò chơi trước mặt họ. Trò chơi nào cũng có một bản giới thiệu sơ lược, nếu cảm thấy hứng thú thì có thể chơi thử miễn phí mười lăm phút. Sau khi nghe ngóng một hồi, vì sinh lòng hiếu kỳ với trò chơi trong tay hai người, Du Dao tiếp tục đứng nghe, chờ bọn họ nói xong thì xen vào: "Trò này có vẻ thú vị đấy, tên nó là gì vậy?"

Thấy có người hỏi, hai chàng trai quay đầu, trông thấy Du Dao, một trong số đó thuận miệng trả lời: "Hành tinh hoang vu." Nói xong, cậu ta bỗng trợn mắt, khiếp sợ nhìn Giang Trọng Lâm đứng đằng sau Du Dao, lắp ba lắp bắp: "Thầy... Thầy Giang ạ..."

Một tiếng "Thầy" này khiến người bạn vốn không chú ý tới Giang Trọng Lâm sợ hết hồn, lập tức nhìn về phía anh với vẻ mặt như gặp quỷ,

lúng túng gọi thầy Giang.

Chỉ trong chốc lát, hai nam sinh hào hứng bàn luận về trò chơi mới này lập tức kinh sợ thành hai chú gà con, hai tay xoắn xuýt lại với nhau. Đi mua trò chơi mà gặp phải thầy giáo, cho dù người nọ là Giang Trọng Lâm ôn hòa, không bao giờ mắng mỏ người khác thì đầu họ vẫn nhúc nhối.

Đây là lần đầu tiên Du Dao nghe thấy người khác gọi Giang Trọng Lâm là thầy. Khi cô kết hôn với anh, anh vẫn còn đứng ở cuối con đường thạc sĩ, chuẩn bị học lên tiến sĩ. Không giống người học hành tùy tiện như cô, Giang Trọng Lâm tuyệt đối chính là một học sinh ưu tú. Du Dao chẳng hề ngạc nhiên với việc anh sẽ trở thành thầy giáo.

Phát hiện hai cậu học trò đang căng thẳng, Giang Trọng Lâm nở nụ cười hiền hậu với bọn họ, sau khi chào hỏi thì không nói gì nhiều, tự giác di chuyển sang một góc không người cách đó không xa để họ đỡ mất tự nhiên. Anh chấp tay sau lưng, đẩy đẩy cặp kính, nhìn tờ tuyên truyền của một trò chơi khác treo bên cạnh, đứng chờ Du Dao chọn xong trò chơi.

Sau khi Giang Trọng Lâm rời đi, hai nam sinh mới thả lỏng. Thấy bọn họ như vậy, Du Dao buồn cười hỏi: "Thầy Giang hiền thế cơ mà, sao các cậu lại sợ anh ấy vậy?"

Hai cậu học trò có phần xấu hổ, "Thầy Giang quả thực rất dễ nói chuyện, không hề khó tính chút nào, nhưng học trò của thầy không bao giờ dám lớn tiếng trước mặt thầy. Đây là phản ứng theo bản năng đối mặt với trưởng bối đức cao vọng trọng ạ."

Du Dao: "... " Cách nói này thật cường điệu.

Cậu nhóc nhìn Giang Trọng Lâm ở đầu bên kia, có chút ngượng ngùng, "Thực ra em không phải là học trò của thầy Giang, chỉ theo bạn gái tới lớp học công khai của thầy nghe giảng mấy lần. Bạn gái em từng là học trò của thầy, cực kì sùng bái thầy ạ."

Cậu nam sinh còn lại tò mò hỏi Du Dao, "Chị ơi, chị là cháu gái của thầy Giang ạ? Chắc thầy thương chị lắm chị nhỉ, lại còn cùng đi mua game với chị nữa. Trông thầy chẳng giống người sẽ chơi trò chơi chút nào, chỉ đứng ở đây thôi cũng thấy là lạ rồi, mới nãy thấy thầy em còn giật hết cả mình."

Du Dao nhìn anh chồng già đứng đằng xa, trông anh như đang nghiên cứu một lĩnh vực vô lạ lẫm, chăm chú quan sát áp phích treo tường của một trò chơi về máy móc. Không biết vì sao, cô bỗng muốn cười, thuận miệng trả lời: "Tôi không phải cháu gái, mà là vợ của thầy ấy."

Chắc hẳn hai cậu học sinh sẽ không tin điều này.

Quả nhiên, bọn họ cười rộ lên, "Chị à, chị hài hước thật."

"Chị định mua trò này phải không? Để bọn em giới thiệu cho ~"

Du Dao không nhắc lại mối quan hệ giữa cô và thầy Giang, chăm chú nghe họ giới thiệu rồi quyết định chọn trò chơi này, sau đó còn thêm phương thức liên lạc, tức WeChat của hai người.

Vì sao đã bốn mươi năm trôi qua mà WeChat vẫn còn tồn tại nhỉ? Không những vậy, nó thậm chí còn trở thành phần mềm tích hợp nền tảng kết bạn và liên lạc như QQ cùng Weibo.

Chọn trò chơi xong, đôi vợ chồng một già một trẻ cùng đi sắm đồ dùng hàng ngày và quần áo. Du Dao đẩy xe ở đằng trước vung tay mua bừa, ném đồ vào trong xe. Giang Trọng Lâm đi theo sau, thỉnh thoảng thấy cô ném đồ ăn vặt vào thì cầm lên xem bảng thành phần. Du Dao chọn rất nhiều món vặt, chúng chính là khởi nguồn của hạnh phúc, lúc không vui vẻ phải xực đồ ăn vặt thì mới có thể an ủi tâm hồn.

Đối với việc này, Giang Trọng Lâm không phản đối. Từ đầu đến cuối, anh chỉ duỗi ngón tay về phía gói khoai tây lát màu đỏ nào đó và nói đúng

một câu: "Cái này chứa nhiều gia vị tổng hợp giàu chất béo, không lành mạnh đâu em, đổi sang loại bên cạnh đi, thành phần cũng không khác là bao."

Du Dao: "Được được, dù gì anh cũng là người trả tiền." Rồi đổi sang loại mà anh nói.

Đi mua quần áo là nhanh nhất. Dựa theo số đo của bản thân, Du Dao chọn vài bộ đồ thoải mái là xong việc. Cuối cùng, Giang Trọng Lâm đưa cô tới một cửa hàng, đoạn nói: "Em vào mua đi, anh sẽ chờ em ở cửa."

Du Dao khó hiểu, "Cửa hàng gì mà anh không vào cùng em?"

Khi bước vào cửa hàng, thấy bên trong chỉ toàn là áo lót, cô chợt thấu hiểu, quay đầu nhìn lại, cụ ông đang ngửa đầu nhìn mái vòm của trung tâm thương mại. Cụ ông sáu mươi lăm tuổi kia không dám vào cửa hàng nội y cùng cô vợ hai mươi tám tuổi để mua áo lót.

Chuyến này mua không ít đồ đạc, may mà có dịch vụ giao hàng đến tận nhà. Hai người tay không mà về, ký nhận rất nhiều hàng hóa tại cửa nhà rồi chuyển đồ vào trong, thật lâu sau mới thu xếp xong xuôi.

Tối hôm đó, Du Dao vẫn nằm trong phòng dành cho khách nghỉ, một ngày cứ đơn giản như vậy mà trôi qua. Tuy chuyện không may xảy đến với bản thân, nhưng cuộc sống hiện tại cũng không có gì khó đón nhận -- bao gồm cả người chồng đã hóa thành cụ ông kia. Cuộc sống mới rồi như tơ vò của cô được Giang Trọng Lâm tháo gỡ từng chút một, so với đêm qua, cảm giác bất an đã vơi đi nhiều.

Du Dao nằm úp sấp ở trên giường, lấy "di động" ra để chơi trò chơi mới mua hôm nay. Không thể không nói, trò chơi của bốn mươi năm sau thú vị hơn trước rất nhiều, cảm giác rất chân thực, lời tuyên truyền chẳng hề phóng đại chút nào. Cô chơi hăng say đến nỗi quên cả thời gian, mãi cho

đến khi bừng tỉnh vì một tràng gõ cửa, cô mới phát hiện thời gian đã không còn sớm.

Giang Trọng Lâm đứng ngoài phòng gõ cửa, "Em đi ngủ sớm đi, đừng chơi game nữa, mai lại chơi tiếp."

Du Dao quay đầu nhìn cánh cửa đang đóng. Cô chợt nhớ, khi Giang Trọng Lâm còn trẻ, việc học của anh vốn rất nặng nhọc, nhưng chỉ cần có thời gian, anh mà ở nhà thì sẽ dính lấy cô.

Anh là một một sách chính hiệu, không bao giờ chơi game. Trong sinh hoạt, ngoài những thứ liên quan đến chuyên ngành, anh gần như không có thú vui nào khác.

Thỉnh thoảng, khi Du Dao không phải đi làm, ở nhà cắm đầu vào game, Giang Trọng Lâm sẽ ngồi mong ngóng ở cạnh, mang vẻ mặt muốn cô để ý tới mình nhưng lại không nói nên lời. Sau cùng, anh nghĩ tới việc nương nhờ sở thích của cô để giành giật sự chú ý, bảo cô dạy anh chơi game. Kết quả, vị học sinh ưu tú này chơi dở vô cùng, dở tới mức chính cô cũng không có cách nào dạy cho nổi. Anh không chỉ đánh cho tài khoản mang cấp bậc vương giả của cô rớt hai cấp mà còn bị đồng đội mắng là ngu xuẩn.

Sau đó, anh ngồi nhìn cô đánh hai kẻ đó tới bời, đánh tới mức phải đăng xuất khỏi game.

Nụ cười nở rộ trên môi Du Dao rồi lập tức biến mất, cô đột nhiên cảm thấy vô vị, quăng trò chơi trong tay, ngã xuống giường, hô: "Em ngủ đây."

Bên ngoài yên ắng, không biết anh đã đi hay chưa. Du Dao nằm một lát, đoạn rón rén xuống giường, lặng lẽ mở cửa. Ngoài cửa không một bóng người.

Ở tầng dưới, thầy Giang đang nói chuyện điện thoại với người nào đó.

"Đêm hôm khuya khoắt, làm phiền em rồi, bây giờ em rảnh không? Có tiện nói chuyện không?"

Người đàn ông ở đầu bên kia cười: "Thầy đừng khách khí như vậy, có chuyện gì thì thầy cứ nói đi ạ."

Giang Trọng Lâm bảo: "Tôi muốn sửa đổi một chi tiết trong bản di chúc mà tôi từng lập cách đây một năm."

"A, ra là vậy, thầy muốn sửa phần nào thế ạ?" Người đàn ông ở đầu bên kia có chút tò mò.

Giang Trọng Lâm: "Về người thừa kế tài sản của tôi."

Tối hôm qua Du Dao ngủ rất trễ, thế nên, khi bị người nào đó lay tỉnh vào sáng sớm, cô cảm thấy đau đầu, gân xanh trên trán giật giật. Cô nhúu mày mở mắt ra, trông thấy một bà cụ ăn mặc thời trang đang đứng trước giường mình, mang vẻ kích động rưng rưng nước mắt mà lay cô thật mạnh.

Tuy nói người nọ là một bà cụ, nhưng trên thực tế, nhờ bảo dưỡng tốt và nhuộm tóc đen nên bà thoát nhìn có vẻ không quá già. Nhưng dù sao bà cũng đã có tuổi, liếc qua vẫn khiến người ta nghĩ đến hai chữ "bà cụ".

Du Dao cảm thấy mờ mịt trong giây lát, không biết người này là ai, nhưng ngay sau đó, cô tìm được những đường nét quen thuộc trên gương mặt bà cụ.

Bà cụ kích động nhìn cô, hô lên: "Dao Dao!"

Du Dao tròn tròn mắt: "A Quân?"

Cụ bà gật đầu thật mạnh, nước mắt tí tách rơi xuống, nghẹn ngào nói: "Là mình, là mình đây!"

Người mới sáng sớm đã xuất hiện trên giường và lay tỉnh cô này tên là Dương Quân, người bạn thân nhất của cô. Hai người học chung lớp từ thời mẫu giáo cho tới năm cấp ba, thân thiết tới mức nhất định phải là phù dâu của đối phương khi đối phương kết hôn.

Du Dao hô to một tiếng rồi ôm chầm lấy bà cụ đang không ngừng rơi nước mắt: "Đệt má! Mình còn tưởng cậu lên bàn thờ rồi chứ!"

Dương Quân: "Đậu xanh! Bà đây mới sáu mươi tám thôi, vẫn còn trẻ chán, sao có thể chết sớm như vậy!"

So với người chồng mà cô chưa thể mở lòng, dường như Du Dao có thể tìm về cảm giác quen thuộc với người bạn thân chỉ trong chớp mắt, "A Quân, cậu đã già như vậy rồi..."

Dương Quân vừa khóc vừa cười, tranh thủ trả lời cô: "Nói thừa quá đấy, đã bốn mươi năm rồi, mình có thể không già đi sao. Trông cậu lại chẳng khác năm cậu đột nhiên biến mất gì cả."

Lo rằng bạn tốt tuổi cao có thể khóc đến bất tỉnh nhân sự, Du Dao hỏi: "Cậu có bệnh gì không đấy, cẩn thận khóc ngất luôn bây giờ."

Dương Quân: "... Mình bị tiểu đường nhẹ..."

Du Dao vội vàng nói: "Vậy cậu đừng khóc nữa."

Dương Quân và người bạn thân trẻ đến mức quá phận nhìn nhau, bất giác bật cười trong nước mắt, dường như vẫn còn là cô bạn đom đống vừa thích chưng diện vừa mít ướt năm nào.

Thậm chí còn tạo ra bong bóng nước mũi.

Du Dao lấy một tờ khăn giấy cho cô bạn, Dương Quân chẳng hề cảm thấy ngượng ngùng, kéo tay cô, "Vừa nhận được tin từ Giang Trọng Lâm

vào sáng hôm qua, mình cùng ông nhà lập tức bay từ nước ngoài về. Mới đầu mình còn định đưa hai đứa con trai cùng cháu trai, cháu gái tới cơ, nhưng mấy đứa nó bận chuyện công việc quá, mình lại không chờ được nên đành tới trước."

"Cậu không biết đâu, lúc Giang Trọng Lâm nói với mình cậu đã trở về, mình ngỡ hết cả ra, còn tưởng là anh ấy đang lừa mình nữa." Nói xong, Dương Quân lại bắt đầu khóc, tèm lem cả lớp trang điểm.

Du Dao: "... Quào, không phải chứ, cậu vội vã đến gặp mình mà vẫn còn thời gian trang điểm hả?"

Tác giả:

Trả lời mấy vấn đề sau:

Có thể giảm tuổi nam chính một chút được không? -- Không được.

Nam chính sẽ trẻ lại chứ? -- Sẽ không.

Nữ chính có thể quay lại quá khứ không? - Không thể.

Manh: Hóa ra Du Dao 28 tuổi, mình cứ tưởng 20 cơ.

Chốt lại: Giang Trọng Lâm từng kém Du Dao 3 tuổi, hai người bắt đầu hẹn hò vào năm GTL 23, DD 26, kết hôn năm 24 - 27, Du Dao xuyên năm 28 tuổi.

Từ tỷ để luyện thành "loli đại thúc" chỉ bằng một cú ngã...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)